

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. Бургас, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Румяна Ст. Калошева Манкова

Членове: Албена Янч. Зъбова Кочовска
Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря **МАРИНА Д. ДИМОВА**
като разглежда докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно гражданско дело № 20212000500443 по описа за 2021 година

за да произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивните жалби на двете страни по гражданско дело № 1647/20г. по описа на Бургаски окръжен съд, против постановеното по него Решение № 427/17.02.21 година.

Въззивната жалба на ищите Т. Ж. С. ЕГН *** и А. К. С. ЕГН ***** -** двамата от гр. Б., ж.к. „С.“ бл. ***, ет. *, ап. *, е насочена срещу решението **в частта, с която са отхвърлени исковете им за имуществени вреди, заявени срещу първи ответник Община Бургас и срещу евентуален ответник Държавата чрез МРРБ.**

Решението в тази част се сочи за неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закони, при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, а по отношение на втория ответник и поради липса на мотиви.

Цитирайки съдебна практика на ВКС и на ЕС, страната обосновава правна квалификация на спора по чл.1 от ЗОДОВ и оспорва тази по чл.49 от ЗЗД, дадена от първата инстанция. Счита, че разглеждането на делото по общия ред нарушава принципа на ефективност, затруднява защитата ѝ и я поставя в по- неблагоприятно положение, а също нарушава правото ѝ на достъп до съд(на практика разноските за защита на правата надхвърлят предоставеното обезщетение). Затова дължимата държавна такса за делото се

сочи за неправилно определена.

Претенциите на ищците ангажирали отговорността на Община Бургас за бездействие, а на Държавата - за неправилно транспониране на Директивите на ЕС в националното ни законодателство и били за имуществени и неимуществени вреди, причинени им солидарно, заради нарушения на правото на ЕС.Разглеждайки исковете по реда на ЗЗД за деликтната отговорност, който не предвижда общо обезщетение и солидарност за обезвреда, окръжният съд бил оставил без движение като нередовна исквата молба по делото, давайки на страните неправилни указания, противоречащи на чл.4,ал.2 от ЗОДОВ.

Излагат подробни съображения кои норми на вътрешното право са в противоречие с Правото на ЕС. Твърдят неправилно транспониране на Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент, която според §2в от ДР на Закона за водите установява рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите. МРРБ не било създадо цялостна, ясна, прозрачна, ефективна и съдържателна правна рамка по смисъла на §18 от Директивата, осигуряваща достъпа до обществените услуги – водоснабдяване и канализация, доколкото в чл.84,ал.3 от ЗУТ на МРРБ е възложено с наредба да определи условията, техническите изисквания и параметрите, а също и редът за присъединяване на недвижими имоти и потребители към В и К мрежите и съоръженията и за сключване на договорите за присъединяване, а според чл.220, ал.1 от същия закон, да упражнява и контрол по спазването на разпоредбите му и на нормативните актове по прилагането му. Обаче това не е постигнато с Наредба №4/14.09.04г. на МРРБ, защото липсвала уредба как това да стане, когато необходимите мрежи и съоръжения за присъединяване не са изградени. Чл.16 и чл.42 от Наредбата били също неясни и противоречиви в това отношение.

Прилагайки вътрешноправните норми на посочената наредба, които са в противоречие с общностното право, съдът бил постановил неправилно решение, защото не съобразил, че Конституцията на Р България дава превес на нормите на Правото на ЕС при противоречие и ги приема за част от вътрешното право.Така, че нормите на Наредбата, които не защитават и не гарантират правата на потребителите, нарушават Директива 2011/83 на ЕС, зачитаща в §66 основните права и принципите, признати от Хартата на основните права на ЕС(ХОПЕС). Нарушен е и основният принцип за защита на потребителите, прогласен в чл.12 от ДФЕС, за спазването на който отговарят всички държави от ЕС.

Ищците са сключили предварителен договор за присъединяване към В и К мрежата и за откриване на партида, което ги сочи за „потребители“, за които е приложима защитата на Закона за защита на потребителите. Те са защитени и от антидискриминационната разпоредба на чл.37 от Закона за защита от дискриминация,недопускаща отказ от предоставяне на стоки или услуги или предоставянето им при по-неблагоприятни условия, на основата на изброените в чл.4 ал.1 от ЗЗДискриминацията признаци.

Страната намира, че в случая има дискриминация, т.к. за да осигури достъпа си до водопроводната и канализационна мрежа, в тристранния договор, сключен между него, В и К и Община- Бургас, Ю. Н. се е задължил да изгради и подари на общината уличен

водопровод, без да претендира никакви права върху него, вкл. по чл.61, ал.2 от ЗЗД.

Въззивниците сочат горното за нелоялна търговска практика, накърняваща икономическите интереси на потребителя. Позовават се и на факта, че Общината е ползвала европейски средства по оперативна програма „Околна среда“ за обществени цели, изискваща правилно разпределение за постигането им.

Възразяват срещу извода на първата инстанция, че твърдените от ищите имуществени вреди не са доказани. Обосновават обратното, включително и размера им-този на средния пазарен наем за имота, както е обичайно според цитирана в жалбата съдебна практика.

Молят за отмяна на съдебното решение на окръжния съд в тази част и за постановяването на ново, осъждащо ответниците да им заплатят солидарно имуществено обезщетение за претърпените в периода от 01.01.14г. до 01.10.18г. вреди в размер на 34 535 лв., ведно със законна лихва за забава върху главницата, считано от подаването на исковата молба, до изплащането на сумата и разноските по делото. Молят за връщане на надвнесената по делото държавна такса. Не ангажират нови доказателства.

Въззивната жалба на ответник Община Бургас е насочена срещу горното решение, **в частта, с която Общината е осъдена да заплати на Т. С. сумата 2000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди** от незаконосъобразното бездействие на юридическото лице да осигури на последната в периода 01.01.14г.-01.10.18г. достъп до вода и канализационни услуги в притежавания от нея и съпруга ѝ недвижим имот, представляващ УПИ XII-15**, в кв. *** по плана на с. Р. - с. Ч. м., О. Б., чрез изграждането на ВиК инфраструктура, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.10.18г., до окончателното ѝ изплащане, както и разноски в полза на ищцата С. и адвокатско възнаграждение на процесуалния ѝ представител.

Решението в тази част се сочи за неправилно, необосновано от събраните доказателства и постановено в противоречие с материално правните разпоредби.

Оспорва се изводът на първата инстанция, че е налице противоправно бездействие от страна на общината за осигуряване достъп до водоснабдяване на имота на ищите.

Твърди се, че ищите и останалите лица в кв.110 и 111 на населеното място са били многократно уведомявани, че проектът за реконструкция и модернизация на водопроводната мрежа на кв. Рудник и кв. Черно море не включват изграждането на нови водопроводни клонове в уличното платно между тези квартали, поради липсата на захранваща инфраструктура в участъка между о.т.385 и о.т.387, която да бъде реконструирана, доколкото според критериите на ПУДООС изграждането на нови водопроводни мрежи е счетено за недопустим разход. Общината обаче е съдействала за удовлетворяване на исканията на засегнатите собственици чрез изготвяне за своя сметка на друг технически проект, касаещ водоснабдителната мрежа, чрез сключване на тристранен договор с инвеститор Ю.Николов, който да изгради свързващ водопровод, предвиден да премине по улицата пред парцела, собственост на ищцата С., издала е разрешение за строеж

за обект уличен водопровод до имота на ищцата, т.е. не е бездействала, причинявайки на последната вредите, които твърди.

Оспорва като недоказано наличието на твърдените вреди, поради липсата на достатъчно данни, че през процесния период ищците са били принудени да живеят другаде само поради липсата на техническа инфраструктура, осигуряваща водоснабдяване на имота им.

Евентуално се оспорва размерът на това обезщетение, като неотговарящо на характера и степента на доказаните в хода на делото претърпени неимуществени вреди на ищцата. Позицията се и на неправилно приложение на критерия „справедливост“, възприет от чл.52 от ЗЗД, при определяне на такива обезщетения.Моли се за редуцирането на този размер до действително съответния на претърпените от ищцата вреди.

Иска се отхвърляне на предявения против Община Бургас иск от Т. С. от гр. Б. за обезщетение от 2000лв. за претърпени неимуществени вреди, ведно със законна лихва за забава и разноски.Дирят се разноски за съдебното производство в две инстанции, включително за юрисконсултско възнаграждение.

Страните не са депозирали отговори на въззивните жалби.

Проверката на подадените две въззивни жалби по чл.267 от ГПК, извършена от Бургаския апелативен съд с Определение №345/13.10.21г. по настоящото дело, ги сочи за редовни и допустими, а служебната проверка по чл.269 от ГПК сочи обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо.

По съществото на спора, предвид въведените от страните възражения по правилността на атакувания съдебен акт, при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и в приложение на действащото право, Апелативен съд - Бургас приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по делото е образувано първоначално като административно, под № 2809/2018г. по описа на Административен съд Бургас, по субективно и обективно съединени претенции на Т. Ж. С. и съпруга ѝ А. К. С. - двамата от гр. Б., срещу Община Бургас , представлявана от кмета си Д. Н. и МРРБ - гр.София, представлявано от министър П. А., за присъждането на обезщетение за вреди(имуществени и неимуществени), по чл.1,вр.чл.4 от ЗОДОВ.

Постановеното по това дело Решение № 1495 от 09.08.2019 год. е обезсилено с Решение № 7488 от 16.06.2020 год. по адм. д. № 13584 по описа за 2019 год. на трето отделение на ВАС и изпратено за разглеждане по подсъдност на Районен съд-Бургас, който след образуването на гр.д. № 3038 по описа си за 2020 год., е прекратил производството пред себе си с Определение №4122/19.06.20г. и е изпратил делото за разглеждане по подсъдност на Окръжен съд- Бургас, образувал по спора гр.д.№1647/20г., чието решение е предмет на настоящите жалби.

С последно уточнение на претенциите, сторено с молба вх. № 264243 от 30.10.2020 год. –л.15 от делото на БОС-ищците са поискали осъждането на Община Бургас да заплати по 17267,50 лева на всеки от тях за имуществени вреди, претърпени в резултат на противоправното ѝ бездействие, нарушаващо правото им на собственост, като сумата представлява обезщетение за пропуснати ползи от невъзможността да ползват собствеността

си за периода от 01.01.2014 год. до 01.10.18г. (датата на завеждането на делото), заради неосигурен достъп до вода и канализационни услуги, касателно притежавания от тях недвижим имот, представляващ УПИ XII-15**, находящ се в кв. *** по плана на с. Р.-с. Ч. м., О. Б., ведно със законната лихва за забава, считано от 01.10.2018 год. до окончателното изплащане на сумата. За същото незаконосъобразно бездействие ищцата Т. С. е предявила и иск за обезщетение за породените от него неимуществени вреди - причинени й негативни преживявания, с размер на претенцията от 2000 лв.

В условията на евентуалност същите искове са предявени и против Българската държава, чрез Министерство на регионалното развитие и благоустройството, като за имуществени вреди ищите са твърдели, че с това бездействие Държавата е нарушила правата, предоставени им като частноправни субекти на държава членка на Европейския съюз, а именно: по член 13 от ЕКЗПЧОС на ефективни вътрешноправни средства за защита; по член 36 от ХОПЕС за достъп до услугите от общ икономически интерес; по член 1 от Протокол № 26 към ДФЕС относно услугите в обществен интерес; по член 17 от ХОПЕС и по член 1 от Допълнителен протокол към ЕКЗПЧОС за защита на собствеността.

Претендирали са и направените по делото разноски.

Претенциите си са обосновавали с това, че са собственици на горепосочения имот, придобит в режим на СИО, чрез търг от Община Бургас, с Договор за покупко - продажба по ЗОС, вписан в Агенция по вписванията на 06.10.2011г.. Имотът бил отреден за малкостажно жилищно строителство, съгласно градоустройствения анализ към тръжната документация, но не било посочено, че не е осигурен с изградена до него В и К система. За строежа в имота били одобрени строителни книжа и подписан предварителен договор от 27.02.2012 г. с ВиК - Бургас за присъединяване към водопроводната мрежа. Заявяват, че от началото на 2014 г., предвидената за изграждане в имота постройка е готова за ползване по предназначение - за задоволяване на жилищните им нужди, вкл. е обзаведена, но не е водоснабдена. На подаденото до ВиК - Бургас заявление за сключване на окончателен договор за присъединяване към водопроводната мрежа, ищите не получили отговор. Проверката им сочала, че липсвал изграден до имота им захранващ го уличен водопровод.

Посочват, че не могли да изпълнят сами такъв, поради липса на разрешение за строеж за уличен водопровод, който е строеж от трета категория, при специални условия, но общината им отказала и учредяване правото на прокарване на отклонение през съседен имот, въпреки техническата възможност за това. Не ги включила и в изпълнявания от нея чрез обществена поръчка проект с предмет - „Интегриран проект за управление на питейните и отпадъчните води в с. Рудник и с. Черно море, общ. Бургас“, защото по него не било предвидено изграждането на уличен водопровод, захранващ закупения от ищите имот.

Намират, че са изчерпали всички възможности за уреждане на проблема си, но без резултат. Твърдят, че кметът на община Бургас, не е изпълнил законовите си задължения, установени в чл.64, чл.71, чл. и чл.84 от ЗУТ, както и чл.10в и чл.198н от Закона за водите, с което нарушава основните им права, защитени от правото на ЕС, а именно: правото им на собственост, правото им на достъп до вода и правото им на ефективни правни средства за защита. Аналогични твърдения за неизпълнение на вменени задължения са изложени и по отношение на държавата, за която се твърди, че е нарушила правата на ищите по чл.13 от ЕКЗПЧОС на ефективни вътрешно правни средства за защита, по чл.36 от ХОПЕС за достъп до услугите от общ икономически интерес, по Член 1 от Протокол № 26 към ДФЕС относно

услугите в обществен интерес, по чл.17 от ХОПЕС и по чл. 1 от Допълнителен протокол към ЕКЗПЧОС за защита на собствеността.

Ответниците са оспорили своевременно заявените претенции като недопустими, евентуално и като неоснователни, включително по размер.

Община Бургас възразява да е проявила незаконосъобразно бездействие, тъй като нямала законово задължение да извърши сочените от ишците действия в изпълнение на представени ѝ със закон административни правомощия, нито имала задължение да изпълнява в определен срок инфраструктурни дейности. Това било нейно право, а не задължение. Позовава се на предвидената в чл. 69 от ЗУТ възможност, обекти на техническата инфраструктура да се изграждат и за сметка на собствениците на недвижимите имоти. Заявява, че изпълнявания от общината проект „Интегриран проект за управление на питейните и отпадъчните води в с. Рудник и с. Черно море, общ.Бургас“ се финансира по договор за безвъзмездна финансова помощ и не съществува възможност за разширяване на обхвата му. Твърди, че с предварителния договор за присъединяване към водоснабдителните и/или канализационни мрежи от 27.02.2012 г., ишцата С. е поела задължение да изгради и външен водопровод до собствения си недвижим имот, но не го е сторила. Заявява, че сочените от ишците разпоредби на ЗУТ и Закона за водите не регламентират пряко и конкретно фактическо действие, вменено ѝ като задължение на административен орган, което да не е изпълнила. Счита, че не е бездействала, нито отказала да изгради съответната инфраструктура, а е твърдяла само липса на възможност да извърши това в определен момент. Намира позоваването на ишците на отделни материалноправни разпоредби от нормативни актове на Европейския съюз за изцяло формално и необосновано от фактическа и правна страна. Претендира разноски.

Ответник Българската държава, чрез Министъра на регионалното развитие и благоустройството също отрича прояви на незаконосъобразно бездействие, оспорва претендираните вреди да са настъпили реално, както и наличието на причинна връзка между твърдените бездействие и вреди. Сочи се, че изграждането на водопроводни и канализационни мрежи и съоръжения, изисква издаването на актове, опосредстващи дейността на администрацията и дейността по извършване на самото строителство. Твърди се, че фактическите действия по изпълнение на такова строителство не се осъществяват от МРРБ и министърът няма конкретни правомощия по изграждането на ВиК мрежи и съоръжения - общинска собственост. Заявява се, че Националната стратегия за регионално развитие за периода 2012-2022 г. е стратегически документ, който няма пряко въздействие върху ишците. Оспорват се твърденията им за претърпени вреди от пропуснати ползи, тъй като само намерението за отдаване под наем на имота на ишците не било достатъчно да ги докаже. Оспорват се и твърденията на ишците за претърпени неимуществени вреди. Претендират се разноски.

При тези правни становища на страните, с оглед съвкупната преценка на събраните по делото доказателства и в приложение на закона, Окръжен съд - Бургас е отхвърлил заявените претенции за присъждане на обезщетения за имуществени вреди, ведно със законна лихва за забава върху тях от подаването на иска, до изплащането им спрямо двамата ответници и е уважил иска на Т.С. спрямо общината за присъждане на обезщетение за причинени ѝ неимуществени вреди от 2000 лв., ведно със законна лихва за забава, както е бил заявен.

За да постигне този резултат по претенциите за имуществено обезщетение, съдът е

приел за недоказани твърдения от ищите имуществени вреди, както и, че евентуалният ответник (Държавата чрез МРРБ) изобщо не е имал задължение за извършване на действията, които ищите считат, че законът му е вменил във връзка с изграждането на касаещата ги водопреносна инфраструктура, а по претенцията за неимуществени вреди е счел налични всички изискуеми от закона предпоставки, ангажиращи отговорността на посочения първи ответник.

Апелативен съд - Бургас споделя гореизложените крайни правни изводи за неоснователност на исковете за имуществени вреди и за основателност на този за неимуществени вреди в размер на 2000лв., ведно със законна лихва за забава, които обосновава така:

Производството по делото е по обективно и субективно съединени претенции с правно основание чл.49 от ЗЗД, вр. чл.45 и чл.86 от ЗЗД.

Съдебният състав не споделя доводите, че описаните по-горе искове ангажират отговорността на Община Бургас и Българската държава по реда на чл. 1 от ЗОДОВ.

Това е така, защото исквата молба, неколккратно уточнявана от ищите, не съдържа твърдение за причинени на ищите вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни органи и/или длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност или за вреди, причинени им от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове, каквито предпоставки визира в хипотезата си горепосочената правна норма, за да определи искането за обезщетение като подлежащо на разглеждане по реда и при условията на специалния закон ЗОДОВ.

В казуса се е твърдяло незаконосъобразно бездействие на Общината и Държавата чрез нейните органи, да се осъществи необходимото за ищите водоснабдяване на имота им, накърняващо правото им на собственост върху него и други права на ищите, тясно свързани с упражняването и защитата на вещното им право, произтичащи от националното и общностното право- те са изрично посочени в исквата молба(вж.уточняваща молба- л.15-гръб- дело БОС).Описаното от ищите като противоправно, генериращо вреди поведение на ответниците, касае неизпълнение на задълженията им като субекти на гражданския оборот, поставящ участниците в него в положение на равнопоставеност и няма отношение към възложените на ответниците властнически функции, осъществими при условие на неравноправност, изискващи насрещно задължение за подчинение на правните субекти-адресати.

Затова (както е отбелязано и в решението на Върховен административен съд, обезсилило това на Административен съд-Бургас, произнесъл се първоначално по настоящия казус), разглеждането на заявените по делото претенции за обезщетение следва общите процесуални правила на ГПК, а не визираните в ЗОДОВ такива и защитимото в случая субективно право почива на чл.49 и чл.45 от Закона за задълженията и договорите, въвеждащи общата забрана да не се вреди другиму, задължението за репарирание на причинените щети и гаранционно- обезпечителната отговорност на възложителя към трети лица, за вредите причинени от този, комуто е възложил работа.

Само за яснота съдът добавя, че твърденията за вреди, произтекли от неправилното транспониране на Директиви на ЕС в националното ни законодателство, са въведени едва с въззивната жалба на ищите, т.е. извън процесуалните срокове и като недопустими, не го

ангажират с произнасяне, нито са предпоставка за определяне на друга правна квалификация на повдигнатия спор.

По съществото на казуса, съдът отбелязва следното:

Страните не спорят по установената от първата инстанция фактическа обстановка, релевантна за казуса, почиваща и на събраните в процеса доказателства. Съвкупната преценка на последните потвърждава заявените с исковата молба обстоятелства, че ищците са съпрузи, придобили процесния имот в с. Ч. м. (сега квартал на гр. Б.) в режим на СИО, от Община Бургас, чрез търг, през 2011г., като такъв с жилищно предназначение, построили са предвидената за изграждане в него двуетажна постройка, която в началото на 2014г. вече е била изцяло завършена и годна за обитаване по предназначение. Няма спор и разпитаните по делото двама свидетели установяват, че до имота не е била изградена водопреносна улична инсталация.

Ищцата сключила на 27.02.12г. предварителен договор с ВиК за присъединяване към водоснабдителната мрежа на В и К ЕАД-Бургас, след което се снабдила със строителни книжа за сградата. През м. октомври 2014г. С. подала до В и К заявление за откриване на партида за един бр. водомер на адреса на имота в с. Черно море, т.е. за сключване на окончателен договор за присъединяване, какъвто безспорно и досега няма.

На 23.10.15г., след сезиране от ищцата и собственици на съседен на нейния имот, заместник-кметът на Община Бургас изпратил писмо до изпълнителния директор на В и К ЕАД-Бургас с искане за построяване на водопровод до посочените имоти.

По повод постъпило заявление от ищцата, на 23.06.17г. заместник- кметът по „Строителство, инвестиции и регионално развитие“ при Община Бургас я е уведомил, че кметът на Общината не може да издаде заповед за проектиране на отклонение от общите мрежи и съоръжения на инженерната инфраструктура през чужд имот, т.к. не са налице обективните обстоятелства за това. Общината нямала възможност да изгради водопроводни клонове и присъединяване на обекти към тях, поради липса на собствен ресурс и реализиране на инвестиции в тази сфера само с външни средства, а задължение за горното имало В и К ЕАД-Бургас.

С писмо от 10.07.17г. изпълнителният директор на ВиК ЕАД-Бургас уведомил кмета на Община Бургас по повод представен за съгласуване проект „Рехабилитация на водопроводната мрежа на кв. Рудник и кв. Черно море- преработка по време на строителство“ с подобект „Уличен водопровод от о.т. 387 до о.т.385 между кв. 110 и кв.111 по плана на кв. Черно море, гр.Бургас“, че предвид изграждането на нов водопровод между посочените точки, е нецелесъобразно проектирането и изграждането на водопроводни отклонения за незастроени имоти и изграждането на водомерни шахти. Според чл.12 ал.2, т.4 и чл.13 от Наредба №4/14.09.04г. на МРРБ било нужно възложителят (собственикът на имота) да съгласува с В и К дружеството инвестиционен проект за ново отклонение, като разходите за СМР на водомерната шахта са за сметка на възложителя.

На 16.10.17г. ищцата е подала в общинската администрация жалба за липсата на ВиК мрежа в квартал Черно море -град Бургас, на която получила отговор-становище, че изпълнявания от общината инвестиционен проект за квартал Черно море град Бургас не третира изграждането на нови водопроводни клонове в уличното платно между квартали 110 и 111, поради липса на хранваща инфраструктура в участъка между о.т. 385 и о.т. 387, която да подлежи на реконструкция. Общинската администрация била поела инициатива да

възложи за своя сметка проектирането на нов водопроводен клон в посочения участък за нуждите на парцела, притежаван от ищцата и съседни нему такива в квартал Черно море град Бургас, като уведомява, че технически инвестиционен проект за този клон е изготвен, съгласуван с експлоатационните дружества и контролните органи и е предоставен за изготвяне на оценка на консултант, упражняващ независим надзор в проектирането за обекти на община Бургас, като след изготвянето на ОСИП по член 142 алинея 2 точка 6 от ЗУТ, проектът ще бъде одобрен от общината и ще бъде издадена заповед за допълване с преработка по време на строителство на разрешението за строеж от 10.04.12 година, с възложител Община Бургас. Същата уведомява ищцата, че средствата за 2017 година за проект „Интегриран проект за управление на питейните и отпадъчни води в село Рудник и минно селище Черно море“ са договорени, но не включват разширение на водопроводната мрежа с цел захранване на нови абонати на оператор ВиК ЕАД град Бургас. Основните инвестиции във ВиК сектора на територията на общината, се възлагали, финансирани и извършвали именно от водопреносното дружество.

С писмо от 01.12.17г. ищцата е запознала с проблема си за липса на питейна вода и Областна администрация Бургас, която отправила в тази връзка запитване до В и К дружеството и получила отговора, че през м. юли 2017г. последното съгласувало проект за уличен водопровод по ул. „Ропотамо“ в участъка между о.т.387 и о.т. 385, с реализирането на който ще бъде възможно и присъединяването на ищцата. Посочило е, че в Подробната инвестиционна програма на дружеството не е предвидено изграждането на посочения уличен водопровод.

Според данните в делото, в отговор на поредна жалба, ищцата е уведомена от Министъра на регионалното развитие и благоустройството през м. февруари 2018г. за съгласуването на горепосочения проект за уличен водопровод от „ВиК“ ЕАД гр.Бургас за участъка между о.т.385 и о.т.387 от уличната мрежа на кв.Черно море, с възложител Община Бургас. Предвиждала се частична реконструкция на съществуващата водопроводна мрежа в кварталите Черно море и Рудник и след изпълнение на същия, щяло да стане възможно присъединяване на имота на ищцата към уличната разпределителна мрежа, с цел водоснабдяването му с питейна вода.

Омбудсманът на Република България също е бил сезиран от С. с проблема за водоснабдяването на процесния имот. В тази връзка, на 27.09.2018г. е изпратил писмо до ищцата, уведомяващо я за осъществена от Община Бургас проект за нов водопроводен клон в процесния участък, като преработка по време на строителство на обект „Рехабилитация на водопроводната мрежа на квартал Рудник и квартал Черно море“, както и, че поради многобройните жалби на С., общинската администрация е възложила за своя сметка проектирането на нов водопроводен клон в процесния участък и изразява готовност за предоставяне на проекта на ищцата, за да се изпълнят условията по предварителния договор с ВиК ЕАД.

Документите по делото сочат, че към 14.12.2018г. ответната Община разполага вече с техническия инвестиционен проект за уличен водопровод по ул. „Ропотамо“, в участъка между о.т.385 и о.т.387 от уличната мрежа на кв.Черно море, но проектът не е одобряван и за него не е издавано разрешение за строеж, както и че към момента не се предвижда строителство за изпълнение на посочения проект, тъй като липсва осигурено финансиране.

На 25.02.2019г. между Община Бургас, Ю. Н. (собственик на УПИ XV-****, кв. *** в кв. Ч. м.) и „ВиК“ ЕАД Бургас е сключен договор № 17/25.02.2019г. за изграждане и

присъединяване на водоснабдителни и/или канализационни системи, съгласно който Николов, в качеството на инвеститор, се задължава да изгради за своя сметка уличен водопровод с конкретно посочени параметри, за водоснабдяване и/или отводняване на обект - жилищна сграда в собствения му недвижим имот. Началник отдел „Геодезия, архитектура и техническа инфраструктура“ е уведомил дирекция ПНО при Община Бургас за сключения договор, като в писмото е посочено, че след реализиране на проекта за уличен водопровод, ще бъде осигурена възможност за водоснабдяване на имота на ищцата чрез изграждане на сградно-водопроводно отклонение в съответствие с изискванията на Наредба № 4/2004г. за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителни и/или канализационни системи.

Събраните по делото гласни доказателства установят, че ищците са имали намерението да живеят в новопостроената и напълно обзаведена двуетажна къща в процесния имот, но поради липсата на захранване с питейна вода, не могли да я ползват по предназначение и в периода 01.01.14г.-01.10.18г. били принудени да обитават заедно с порасналия си син своя двустаен, незадоволителен жилищните им нужди апартамент в к-с „С.“ на гр. Б., което им създавало много неудобства.

В развилото се съдебно производство е изготвена и приета съдебно- счетоводна експертиза, в неоспореното от страните заключение по която размерът на пазарната наемна цена на процесния недвижим имот за периода 01.01.2014г. - 31.09.2018г. е определен на 34 535 лева. В съдебно заседание експертът разяснява как е формирана и какви критерии е използвал при това, изчислил е и размера на дължимите лихви върху двете главници за обезщетения за имуществени и неимуществени вреди за периода от 01.10.2018г. до 01.04.2019г.

По приложението на материалното право:

Отговорността по чл.49 ЗЗД е обективна и има обезпечително-гаранционен характер, защото не произтича от действията и вината на лицето, което е възложило работата, а е за чужди виновни противоправни действия и/или бездействия и се поражда, когато натовареното лице причини вреди при или по повод изпълнение възложената му работа, т.е. обективната отговорност на възложителя, респективно на юридическите лица, чието волеобразуване не е психически, а организационен процес, е функция от личната отговорност на деликвента, задължен от чл.45 ЗЗД да поправи причинените на трети лица вреди. Затова фактическият състав на обективната отговорност обхваща следните кумулативни предпоставки: възлагане на работа от възложителя на изпълнителя, осъществяване на деликт(противоправно действие или бездействие от последния по чл.45 ЗЗД при или по повод изпълнението на възложената работа, причиняване вреди на трето лице, причинна връзка между деянието и вредите /ППВС № 7/1958г., ППВС № 9/1966г./.

Спорът на страните във въззива, по наличието на кумулативно изискуемите от закона, изброени по- горе предпоставки, е в насока: налице ли е незаконосъобразно поведение(действие или бездействие) от страна на ответниците, претърпени ли са имуществени и неимуществени вреди от ищците и има ли причинно-следствена връзка между твърдяното по делото деликтно поведение на ответниците и вредите, заявени от ищците в процеса.

Първата спорна предпоставка според настоящия съдебен състав е установена по отношение на ответник Община Бургас, в кореспонденция с нормите на чл. 19, т. 4, б. „а“ и „б“, чл.198б и чл.198 н, от Закона за водите(ЗВ) и чл.64, ал.3 от ЗУТ. В посочените две

хипотези на чл.19 ЗВ, собствеността на водоснабдителните системи или части от тях, включващи мрежи и съоръжения за отнемане, пречистване, обеззаразяване, съхраняване и транспортиране на водите, чрез които се доставя вода за потребителите на територията на общината, с изключение на тези, обслужващи две и повече общини, както и уличните разпределителни водоснабдителни мрежи в урбанизираните територии и водопроводните отклонения до измервателните уреди в имотите на потребителите, както и уличните канализационни мрежи и дъждоприемните шахти в урбанизираните територии и отвеждащите канализационни колектори с прилежащите им съоръжения и пречиствателните станции и съоръженията за отпадъчни води, които обслужват потребителите на територията на общината, с изключение на тези обслужващи и други общини, е определена като публична общинска такава. Критерият е териториалният обхват на обслужваните потребители.

Според чл.64, ал.1 от ЗУТ, елементи на техническата инфраструктура представляват преносните (довеждащите и отвеждащите) проводи (мрежи) и съоръженията към тях в урегулирана територия. Следователно процесната водоснабдителна инсталация, която би следвало след изграждането си да попадне в урегулираната територия на ответната община (в кв. Черно море на гр. Бургас), представлява елемент от техническата ѝ инфраструктура.

Т.к. спорът по делото е чие е задължението за изграждане на водоснабдителна система, представляваща част от инфраструктурата на Община Бургас, предназначена да обслужва потреблението на питейна вода само за населението от собствената ѝ територия, следва да се приеме, че след изграждането си тя би имал статута на публична собственост на посочената община.

Чл.198б от ЗВ посочва, че в такива случаи управлението на В и К системите се извършва от съответния общински съвет в чиято територия попадат тези системи, следователно управлението на процесната система би следвало да се счита за попадащо в компетенциите на общинския съвет на Община Бургас.

Същевременно чл.64, ал.3 от ЗУТ предвижда, че проводите и съоръженията на техническата инфраструктура се изграждат, поддържат и ремонтират от и за сметка на държавата, общините или съответните експлоатационни дружества, освен ако в специален закон е предвидено друго.

От горното следва, че задължението за изграждането на водопроводна система като обсъжданата по делото, следва да бъде вменено на бъдещия ѝ собственик. Ако това би била Държавата, нейно щеше да е задължението за изграждане, поддръжка, ремонт и управление на съоръжението. Когато обаче бъдещият му собственик е определен от закона да бъде община, именно на нея следва да се възложат посочените задължения.

Предвид изложеното, след като спорният по делото водопровод би станал публична собственост на Община Бургас, именно тя има задължението да го изгради, като няма пречки да възложи с договор изпълнението на това си задължение на съответното В и К дружество, обслужващо В и К системите на нейната територия, но това не я освобождава от вмененото ѝ от закона задължение.

Планирането на това изграждане, респективно осигуряването на финансирането му, са обстоятелства, чиято организация и осъществяване е също задължение на Община Бургас, а с оглед визираното в чл.81, ал.2 от ЗЗД, липсата на средства не е извинителна за

неизпълнението на горното, следователно не я освобождава от отговорност.

Освен това както и първата инстанция изрично е отбелязала, а настоящата напълно споделя, т. 15 от преамбюла на Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.10.2000г. за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите определя, че „Водоснабдяването е услуга от общ интерес, както е посочено и в съобщението на Комисията за услугите от общ интерес в Европа“.

Следователно с неизпълнението на това задължение е нарушено правото на ищите по чл.36 от ХОПЕС - достъп до услуги от общ икономически интерес.

Безспорно, действащото право (вж. чл.69, ал.2 от ЗУТ, сочещ, че проводите и съоръженията на техническата инфраструктура могат да се изграждат за сметка на собствениците при условия и по ред, определени с наредба на общинския съвет), допуска трето лице да финансира изграждането на съоръжения на техническата инфраструктура в свой интерес, но само със съдействието на собственика- за изготвяне на инвестиционен проект и издаване на отделно разрешение за строеж (предвид факта, че уличния водопровод, собственост на ответната община представлява строеж - трета категория) и не отменя задължението на собственика да построи съоръжение, което би направило възможно получаването на услуга от обществен интерес. С оглед това, обстоятелството, че ищцата е сключила предварителен договор с В и К при снабдяването си със строителни книжа за къщата в своя имот, заради бъдещо му присъединяване към ВиК системата в населеното място, не освобождава общината-собственик от задължението да изгради уличното водопроводно отклонение до частния имот, още повече, че същият предварителен договор създава за С. само задължение да сключи окончателен такъв, какъвто обаче няма, въпреки изразеното от ищцата съгласие и подаденото до В и К заявление за това. Възможността, визирана в чл. 69, ал. 2 от ЗУТ, създава само право, но не и задължение за имащите интерес от водоснабдяване лица, каквито в случая се явяват ищите по делото.

По отношение на втория ответник- Българската държава, чиято отговорност е ангажирана при условие на евентуалност, не може да се приеме, че първата спорна за страните предпоставка е налице, т.к. цитираните по-горе правни норми не определят Държавата като бъдещ собственик на процесната неизградена улична водопроводна система и не я задължават за изграждането на техническа инфраструктура- публична общинска собственост. Следователно Държавата не може да осъществи по отношение на ищите твърдяното от тях деликтно поведение, за вредите от което се дири обезщетение. Тя не носи отговорност за неизпълнението на чужди задължения.

По втората спорна предпоставка:

Данните по делото не сочат според този съд, че ищите са претърпели посочените в исковата молба **имуществени вреди**, а именно пропуснати ползи, поради това, че липсата на питейна вода в имота им попречила да го обитават в периода от 01.01.14г. до подаването на исковата молба (01.10.18г.).

В закона липсва легална дефиниция на понятието имуществена вреда, но правната доктрина и съдебната практика го изпълват със съдържание, определяйки като такава всяка негативна промяна в материалната сфера на правния субект, която има проява в две възможни насоки: реално претърпяна загуба, намаляваща имущественото състояние на субекта и водеща до ефективното му обедняване и пропуснати ползи, които не изваждат от имуществената сфера на субекта реални активи, но му пречат да ги увеличи, осуетявайки

получаването на сигурна материална облага, за чието придобиване е имало всички изгледи.

Подлежащият на обезщетение интерес представлява стойностната разлика между имущественото състояние на увредения преди и след деликта. Следователно имуществено обезщетение е дължимо само ако претендиращият твърди и докаже настъпила в патримониума му негативна имуществена разлика, причинена от деликтното поведение на друг субект.

В случая ищите определят претърпяната от тях вреда като пропусната полза от това, че са били лишени от реалното ползване на своя имот, вследствие неправомерното бездействие на ответната страна да го снабди с питейна вода.

Без съмнение неизпълнението на задължението на Община Бургас за изграждане на водопровода към имота на С. и е ограничило неправомерно правото им на собственост, включващо в себе си и правомощието ползване на притежаваното имущество, което е доказано осуетено. Обаче това не е генерирало отрицателна материална разлика в патримониума им, защото нито ги е обеднило реално(те не са живели под наем, а са обитавали свое собствено жилище, макар тясно и неотговарящо на нуждите им), нито ги е лишило от сигурно материално увеличение на патримониума им, защото не са твърдели, нито са доказали създадени с трети лица по повод този имот възмездни облигационни отношения, осъществяването на които да е било осуетено, лишавайки ги от реализирането на сигурна, очаквана печалба.

Настоящата инстанция не споделя доводите на въззивниците, че в случая е приложима съдебната практика, последователно застъпваща становището за обезщетяване на лишените от ползването на собствен имот субекти на база среден пазарен наем и без да се изисква доказването на сигурността на тази пропусната печалба.

Посочената от въззивниците практика е приложима в случаите на възстановяването на имуществено неравновесие, създадено при неоснователно обогатяване, при наличието на предпоставките на чл.59 от ЗЗД, но не и в хипотезата на обезщетение за увреждане, причинено от неправомерно поведение. Причината за икономическото неравновесие, възникнало в ущърб на лишеното от ползването на имота си лице е ползването на същия имот от лице, което няма такова право, поради което практиката по прилагането на нормата на чл.59 от ЗЗД обвързва възстановяването му с присъждането на онзи хипотетичен, но реално определяем разход, който неправоимащият си е спестил за сметка на собственика-средната пазарна наемна цена, която иначе би платил.

Обаче за вредата от договорно неизпълнение задължителната за правоприлагане съдебна практика - вж. Тълкувателно решение № 3 от 12.12.2012 г. по тълк. д. № 3 от 2012 г. на ОСГТК на ВКС (макар касаещо само договорната отговорност)- приема, че трябва да съществува сигурност за увеличаването на имуществото, което е пропуснато и тази сигурност не се предполага, освен при установена по нормативен ред презумпция за настъпването ѝ. Следователно вредата - пропусната полза трябва да бъде главно и пълно доказана от ищите, което в случая не е постигнато.

Ищите по делото не са твърдели, нито доказвали сключването на наемен договор за процесния неводоснабден имот, приходите от който да са били осуетени, поради неизпълнение на задължението им като наемодатели, да го предадат на наемателя.

Изводимо от горното е, че след като ищите не са били увредени от неправомерното поведение на Община Бургас по начина, който заявяват, те нямат право на обезщетение за

пропуснати ползи в рамките на процесния по делото период.

Ищцата С. обаче доказва твърдените по делото **неимуществени вреди**, причинени ѝ от бездействието на Община Бургас да изгради водопроводно отклонение, хранящо с питейна вода собствения ѝ УПИХП-15** в кв. *** по плана на кв. Ч. м. - гр. Б. Данните сочат, че в рамките на процесния над четиригодишен период от пълното довършване на новоизградената постройка в горния имот, до завеждането на делото, ищцата е изчерпала всички предвидени в действащото ѝ право процедури и правни възможности, които да осигурят водоснабдяването на имота ѝ, като е сезирала нееднократно с искането си в този смисъл както Община Бургас, така и осъществяващото управление и поддръжката на ВиК системите и инсталации на територията на същата община водоснабдително дружество, а също и МРРБ, включително омбудсмана на Р България, но усилията ѝ са останали напразни. Изключително активното поведение на ищцата, предприето в защита на собствените ѝ интереси с правни средства, не е намерило съответен отговор в насрещно задължените институции на общинско ниво, от което тя е претърпяла негативни емоции, изразяващи се в унижение, притеснение и несигурност, в чувство на безпомощност пред институциите, разочарование, безпокойство и стрес, предизвикани от напразните ѝ очаквания, а също изключителен дискомфорт от това, че е ползвала двустайно жилище с недостатъчна за нея и членовете на домакинството ѝ жилищна площ (двамата ищци са живели заедно с порасналия им син), била е принудена да спи в стая за общо ползване, при положение, че разполага с обширен дом, осигуряващ достатъчно удобство, самостоятелност и жизнено пространство за всеки от семейство. Освен всичко тя е преживяла силно притеснение и от факта, че с години не може да постигне въвеждането в експлоатация на един напълно законно изграден жилищен обект, в който при това е вложила всичките си средства и заради който е поела кредитни задължения, обезпечени с ипотечни тежести, водена от надежди и очаквания за по-добри битови условия и повишено качество на живот.

По третия спорен въпрос, съдът приема, че събраните по делото гласни доказателства изцяло подкрепят извода за пряка причинно-следствена връзка между неправомерното поведение на Община-Бургас и неимуществените вреди, чието обезщетение ищцата дири в този процес.

В обобщение на горното, т.к. нормата на чл.45 от ЗЗД, чиято функция е отговорността по чл.49 от ЗЗД, изисква кумулативното наличие на всички визирани в хипотезата ѝ предпоставки, а в случая не е доказана имуществената вреда, исковете на ищите както спрямо Община-Бургас, така и спрямо евентуален ответник- Българската държава, за осъждането им да заплатят имуществено обезщетение в размер на по 17267,50лв. за всеки, заради пропуснати ползи от невъзможността лично да ползват собствения си УПИ ХП-15** в кв. *** по плана на кв. Ч. м. - гр. Б. и жилищната сграда в него, настоящият съдебен състав приема за неоснователни и недоказани. За евентуалния ответник не е налице и предпоставката- деликтно поведение. Неоснователните претенции за имуществена обезвреда следва да бъдат отхвърлени.

Същевременно искът за неимуществени вреди на ищцата С. следва да бъде уважен по отношение на първия ответник- Община-Бургас, т.к. са налице всички предпоставки за това, визирани в чл.45 от ЗЗД(противоправно бездействие, претърпени вреди, които са в причинно следствена връзка с деликта и вина, законовата презумпция за наличието на която не е оборена) и тази на чл.49 от ЗЗД(като юридическо лице- работодател, общината носи отговорност за причиняващото вреда незаконосъобразно бездействие на своите служители).

Размерът на тази претенция следва да бъде съобразен с критерия на чл.52 от ЗЗД-справедливост, която според константната съдебна практика не е абстрактна величина, а се съобразява с конкретиката на всеки казус. В случая, като взема предвид, че ищцата е положила множество усилия за защита на накърнените си права, активно сезирайки за съдействие при упражняването им в пълен обем посочените в закона общинска и държавна администрации, с оглед естеството на причинените ѝ моралните щети(стрес, унижение, безпокойство, притеснение, физически и душевен дискомфорт и пр., изброени по-горе), предвид обстоятелството, че тези негативни изживявания са продължили над четири години, а породилата ги причина все още не е отстранена, макар Община Бургас да е предприела мерки за одобрение на проект за изграждане на дължимото водопроводно отклонение и е сключила договор с трето лице за изграждането му и като съобразява икономическите условия в страната в процесния период, с които следва да се съобрази стойностно репарацията на вредите, въззивният съд приема размера на заявената претенция за неимуществени вреди от 2000лв. за изцяло обоснован и справедлив.

Върху тази главница се дължи и законна лихва за забава от датата на завеждането на иска, до окончателното ѝ изплащане.

При изводите на въззивния съд досежно приложимото към спора материално право, се явява неоснователна и молбата на ищите, основана на чл.4б от Закона за държавните такси(ЗДТ), за връщане на надвнесената по настоящото дело държавна такса. Молбата следва да бъде оставена без уважение, защото:

Определената в случая държавна такса е напълно съответна на предвиденото в Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, като 4% върху цената на иска, но не по-малко от 50лв., според чл.1 от Тарифата, намалени наполовина за въззивната инстанция, съобразно правилото на чл.18,ал.2 от същата Тарифа. В случая и поради естеството на повдигнатия правен спор, не намират приложение правилата на ЗОДОВ, определящи по друг начин размера и събирането на дължимите държавни такси.

Поради съвпадението на крайните правни изводи на двете съдилища по съществото на спора, обжалваното съдебно решение следва да бъде потвърдено.

При този изход от обжалването, на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, процесуалният представител на ищцата в качеството ѝ на въззиваема по жалбата на Община Бургас, има право на възнаграждение в размер на 370лв., изчислено на база минималното такова според правилото на чл.7,ал.2,т.2 от НМРАВ, върху отхвърления интерес от 2000лв.(съгласно чл.78, ал.3 от ГПК).

За това, че е представлявана в производството от процесуален представител-юрисконсулт, Община-Бургас, като въззиваема по жалбата на ищите, има право на разноси в размер на дължимото юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.78, ал.3и 8 от ГПК, съобразно размера на отхвърления по жалбата правен интерес и правилото на чл.25 ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът определя максималния предвиден понастоящем размер на дължимото за процесуалното ѝ представителство във въззива възнаграждение от общо 360 лв. за защитата по двете жалби, касаещи три иска, така че съразмерно на отхвърлената жалба на ищите, въззиваемият ответник има право на юрисконсултско възнаграждение от 340,29лв..

В рамките на настоящото производство от адв. Д. А. - член на *АК - лично и като пълномощник на въззивниците- ищци Т. Ж. С. и А. К. С. – двамата от гр. Б., е подадена и

частна жалба против Определение №260946/08.07. 21г. по гр.д.№ 1647/20г. по описа на Бургаски окръжен съд, постановено на осн.чл.248 ГПК, с което е оставено без разглеждане като недопустимо искането на ищите Т. С. и А. С. чрез пълномощник адв. Д. А., за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, чрез увеличение размера на определеното на последната адвокатско възнаграждение от 370лв. и е оставено без уважение искането им за изменение на същото решение в частта за разноските, чрез намаление размера на присъденото юрисконсултско възнаграждение на Община –Бургас от 378лв.

Частната жалба съдържа доводи за неправилност на този акт касателно оставената без разглеждане част, с аргумент, че всъщност молбата за увеличение размера на адвокатското възнаграждение е подадена от адвоката лично, а не от представляваните от него лица.

По отношение останалата част от оспорвания акт се твърди неправилно приложение на ЗОДОВ, който в своя пар.6 от ПЗР, посочва, че законът се прилага за всички образувани след влизането му в сила производства, каквото настоящото не е. То е образувано преди това, поради което за него не било приложимо изменението на чл.10, създаващ ал.4 нова в смисъл, че съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от ЗПП. До влизането в сила на тази нова разпоредба е съществувала само ал. 3 на посочения чл.10 от ЗОДОВ, натоварваща с всички разноси, сторени от ищеца по делото, с платената от него държавна такса и с цялото възнаграждение за един адвокат, единствено ответната страна, когато заявената в производството претенция е уважена дори частично. От това и с оглед изхода от делото, се обосновава извод за недължимост на каквито и да било разноси за юрисконсултско възнаграждение на Общината за защитата ѝ пред първа инстанция.

Моли се за отмяна на постановеното определение изцяло, като вместо това на адвоката се определи възнаграждение за първоинстанционното производство в по- висок размер.

Ответникът по тази молба Община Бургас, не е представил писмен отговор.

Частната жалба е допустима, а по същество-частично основателна, поради следното:

Въззивният съд приема, че частната жалба срещу горното определение в частта, оставяща без разглеждане молбата за изменение на първоинстанционното съдебно решение чрез увеличение размера на адвокатското възнаграждение на адв. Д. А., представляваща пред Бургаски окръжен съд ищите безплатно, е основателна, защото настоящият съдебен състав приема, че в случая е налице надлежно заявяване на тази молба, основана на чл.248 от ГПК, вр. чл.38, ал.2 от ЗА.

Т.к. молбата за горното изменение е инкорпорирана във въззивната жалба на ищите, представлявани от подписалата я адв. Д. А., съдът приема, че искането за увеличението на

възнаграждението е заявено надлежно и лично от последната ведно с жалбата на доверителите ѝ, поради което подлежи на разглеждане по същество. Това налага частична отмяна на обжалваното определение и връщането му на първоинстанционния съд за произнасяне по подадената от адвоката молба за увеличение на дължимото му в производството пред БОС възнаграждение, съобразно с правилото на чл.38, ал.2 от ЗА.

В останалата си част определението е правилно, защото съдът е съобразил изцяло действащото право, при определяне размера на възнаграждението, дължимо на юридическото лице- ответник, представлявано от юрисконсулт в първа инстанция.

При постановяването на съдебния акт, за разноските е действала предпоследната редакция на нормата на чл.25,ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към чието приложение препраща чл.37 от Закона за правната помощ(ЗПП), чрез нормата на чл.78,ал.8 от ГПК. Възнаграждението е било определено от Наредбата(чл.25,ал.1) в диапазона от 100 до 300лв., а в ал.2 от същата е предвидена възможност за увеличение на максимума с до 50%, в две хипотези: при защита, продължила повече от три съдебни заседания или при защита по дела с материален интерес надхвърлящ 10 000лв.

В случая, макар законът да не е предвидил изрични критерии, обосноваващи това, определянето на максимален размер на възнаграждението е напълно оправдано от общия принцип за съответствие между положения труд и дължимото насрещно заплащане, т.к. защитата на Община -Бургас е била осъществена срещу три иска.

На следващо място е напълно обосновано и увеличението от 100 лв., което съдът е добавил, т.к. е изцяло съобразено с очертаните от закона ограничения- в размер до 50% от максимума(т.е. до 150лв.), при наличието и на двете предпоставки за увеличение- проведени над три съдебни заседания пред две равни по степен съдилища (Бургаски окръжен съд и Административен съд - Бургас), а също - два от трите заявени иска надхвърлят материалния интерес от 10 000 лв.

Правилно спрямо цялостното възнаграждение е изчислена и пропорцията на дължимата част от него, съобразена с чл.78, ал.3 от ГПК.

Доводите за приложение на правилата на ЗОДОВ досежно разноските по делото в различните му редакции, са изцяло неоснователни, т.к. претенциите по делото са квалифицирани от този съд като такива по чл.49, вр.чл.45 от ЗЗД.

Следователно в тази част частната жалба следва да бъде оставена без уважение.

Мотивиран от горното, Апелативен съд - Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 427/17.02.21 г., постановено по гр. д. № 1647 по описа на Окръжен съд - Бургас за 2020 година.

ОСЪЖДА Община Бургас, БУЛСТАТ 000056814, със седалище: гр. Бургас, ул. "Александровска" № 26 да **заплати** на адвокат Д. А., с адрес на кантората гр. Б., ул. "Ц. С.

*“ № 102, адвокатско възнаграждение за защитата на Т. С. по в. гр. д. № 443/2021 г. по описа на Апелативен съд - Бургас, в размер на 370 лева.

ОСЪЖДА Т. Ж. С. и А. К. С. - двамата с адрес: гр. Б. ,ж.к. „С.“, бл. ***, ет. *, ап. * да **заплатят** на Община Бургас с БУЛСТАТ 000056814, гр. Бургас, ул. “Александровска” № 26 съдебно-деловодни разноси по в. гр. д. № 443/2021 г. на БАС, сторени за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 340,29 лева.

ОТМЕНЯ Определение № 260946/08.07.21 г., постановено по гр. д. 1647/2020 г. по описа на Бургаски окръжен съд в **ЧАСТТА**, оставяща без разглеждане искането на адв. Д. А. за изменение на съдебното решение на първата инстанция в частта, присъждаща ѝ възнаграждение за осъществено процесуално представителство на ищите и **ВРЪЩА** молбата с делото на Окръжен съд - Бургас за разглеждането ѝ по същество по реда на чл. 248 от ГПК.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба на Т. Ж. С. и А. К. С. против горното определение, **В ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ**.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на Т. Ж. С. и А. К. С. по чл. 4б от ЗДТ, за възстановяване на надвнесени от тях по делото държавни такси.

Решението в частта, отменяща Определение № 260946/08.07.21 г. по гр. д. № 1647/2020 г. по описа на Бургаски окръжен съд и връщаща молбата на адв. А. по чл. 248 от ГПК на първостепенния съд за произнасяне, е окончателно.

Решението в останалата му част може да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____